

Stopy

ČERVEN
2019

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy



Autorem ilustrace je Majda Romová

PŘEČTETE SI:

- ⊗ O dojmech účastníka kurzu Zacheus.
- ⊗ O Madeleine Delbrelové, francouzské spisovatelce, která se možná brzy stane svatou.
- ⊗ O vyznání víry – Věřím v jednoho Boha.
- ⊗ O tom, co se vybaví redakci, když se řekne slovo Stopy.

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Moje manželství nebylo příliš vydařené. Na vině byl manželův problém s alkoholem. Jeho závislost byla zdrojem nejrůznějších těžkých situací, které se tak kumulovaly, až pro mě bylo nesnadné se za něj i jen modlit. Děti se však za něj modlily – tak, jak to dokáže jen dítě, s dětskou důvěrou a čistým srdcem. A přesto se zdálo, jako by Bůh naše prosby neslyšel. Martin zemřel následkem své závislosti a nechal po sobě čtyři děti, dluhy a velkou trhlinu v rodinných vztazích. Jeho rodiče, kteří ho milovali nezřízenou láskou, vinili z jeho smrti mě a děti, jelikož byli zcela pod vlivem jeho lži a interpretací.

Jeho mamince se zhroutil svět. Zdálo se, že žije z nenávisti ke mně a svým vnoučatům, a jelikož je velmi emotivní člověk, všechny nás proklela. O téhle formě duchovního zla jsme do té doby moc nevěděli, zato teď jsme se o jeho destruktivitu přesvědčili na vlastní kůži. Až když si lékařka v nemocnici všimla, že mého nejmladšího vnuka přijímá s nejrůznějšími diagnózami v jeho čtyřech měsících už po několikáté a řekla jeho mamince: „Toho kluka vám někdo nepřál,“ došlo nám, že to není legrace a že musíme něco podniknout. Vyhledali jsme P. Vojtěcha Kodeta a poprosili ho o modlitbu za rozvázání. Potom se nám velmi ulevilo, ale tahle situace se opakovala ještě dvakrát. Po posledním prokletí, které bylo reakcí na náš pokus o usmíření, nám otec Vojtěch poradil, abychom s nimi úplně přerušili styky.

To pro mě bylo snadné. Ttchyni s tchánem jsem se naučila považovat za přírodní katastrofu, se kterou se člověk prostě musí

nějak vyrovnat. Ale bála jsem se jich. Co když nás babička zase prokleje? Zároveň jsem vnímala, že to není zrovna křesťanské. Že Pán Ježíš říká: **Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. (Lk 6, 27-28).** Začali jsme jim tedy žehnat. Každý den jsme se za ně modlili Áronovské požehnání. Nezdá se to, ale bylo to hodně těžké. Žehnání však vždycky přináší dobré ovoce. Vždyť je to svolávání Dobra, které je větší než my.

Na neděli Božího milosrdenství v roce Božího milosrdenství připadlo desáté výročí Martinova úmrtí. Vnímala jsem to (a nejen já) jako Boží vzkaz, že už je mu odpuštěno. Boží milosrdenství je nekonečné. A nevyčerpatelné. Nenechává se spoutat našimi omezenými představami. Ještě neskončil rok Božího milosrdenství, a dcera Anna měla tento zážitek:



„Jednou jsem se modlila a při modlitbě jsem zakusila stín Boží lásky k nám. Velice mě to zasáhlo, plakala jsem a byla jsem plná radosti. Vtom jsem uslyšela vnitřní hlas: „A stejně tak miluji i babičku Slávku. Ona to neví, musíš jí to říci.“

Vzhledem k tomu, že jsem si slíbila, že babičku už nikdy kontaktovat nebudu, protože kontakt s ní mi nic dobrého nepřinesl a já jsem ji k životu vůbec nepotřebovala, řekla jsem si, že za ní nepůjdu. Už mě nezajímala. Nechtěla jsem k ní jít i kvůli jejím (ať už vědomým či

nevědomým) kletbám. Jejich ovoce jsem pocítovala. Často si lidé neuvědomují, jakou moc má nenávist a neodpuštění v rodině a jak silná jsou slova zášti a zlo, které druhým přejeme.

Takže jsem se začala vzpírat. Říkala jsem Pánu Ježíši, že nikam nejdu, že se bojím, ať jí to řekne sám, co je mi do ní.... Ale ta naléhavost jeho prosby byla veliká. Pak jsem pocítila i náznak té lásky, jakou miluje ji. A začalo mi jí být hrozně líto. Toužila jsem se k ní rozběhnout, obejmout ji a všechno jí říci, ale zároveň jsem se opravdu bála. Vzhledem k tomu, že proklela i moje sourozence, všichni jsme se shodli na tom, že ji nikdo z nás kontaktovat nebude – mohlo by to rozjitřit její myšlenky a ona by zase začala běsnit a svolávat na nás Bůh ví jaké tvory temnot...

Zároveň jsem si říkala, že člověk takováto vnuknutí musí zkoumat, mohou být klidně od Zlého. Řekla jsem tedy Pánu Ježíši, že pokud mi svou výzvu potvrdí skrze Písmo svaté, slibuji, že za ní půjdu. Po modlitbě jsem si otevřela tento text:

To proto nyní pláči, z očí mi tečou slzy.

Není nablízku, kdo by mě potěšil, kdo by mi život navrátil.

Mé děti zůstaly opuštěny- nepřítel zvítězil. (Pláč 1, 16)

Stále mi to připadalo málo. Prosila jsem Pána, aby, pokud je to Jeho prosba, dnes o babičce někdo mluvil. Vzhledem k tomu, že jsme se o ní v rodině nebavili, nebylo to pravděpodobné. Hned nato mi zavolala sestra a mluvila jen o

ni. Do třetice jsem poprosila, aby mi Pán vše potvrdil při setkání Modliteb matek, které jsme ten den měly. Během nich najednou začala kamarádka vyprávět, že jí zpovědník přikázal navštívit svou babičku, že se jí tam nechce, ale že ví, že je to správné. Brala jsem to jako poslední potvrzení. Druhý den jsem koupila vánoční hvězdu a s dětmi jsme se za ní vydali.

Byla nesmírně šťastná, že jsme přišli. Byla jiná. Bůh ji opravdu změnil a připravil na usmíření s celou rodinou. “

S manželovými rodiči se pak postupně usmířily všechny děti a nakonec i já. Babička se obrátila, přijala svátost smíření a ve svých téměř devadesáti letech byla u prvního svatého přijímání. A své

rodině teď žehná. Až při zpětném pohledu žasnu, jak Pán ve své prozřetelnosti dokázal všechno tak dobře načasovat. A jak z toho, co bylo zlé, dokázal vytěžit ještě větší dobro. Z celého srdce se z toho raduji a nepřestávám mu děkovat a chválit jeho dobrotu a lásku.

Hospodin je slitovný a milosrdný, nebude se hněvat věčně, nenakládá s námi podle našich hříchů, neodplácí podle našich nepravostí. Jak vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí. Jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti. (Žalm 103)

Daniela Feltová a Anna Šváchová



Stručný zápis z jednání pastorační rady 2. června 2019

- Ve farnosti už funguje ekonomická rada (P. Svačina, M. Palidrab, M. Škorpil), která se schází zhruba jednou za měsíc. Mimo jiné se snaží vyřešit budoucí finanční soběstačnost farnosti.
- Naše farnost si v katedrále Sv. Víta adoptovala varhanní píšťalu Contrebasse 16' A za 30 000,- Kč. V Jílovišti si adoptovali svou vlastní píšťalu za 5 000,- Kč.
- 24. 5. proběhla ve farnosti akce Noc kostelů. Kostel sv. Václava v Mníšku byl otevřený od 18 do 21 hod., několik farníků zde bylo k dispozici, kostel navštívilo cca 30 lidí. Celou dobu hrála na varhany paní Jarka Pinkasová a vytvořila tak krásnou atmosféru k prohlídce kostela. V Trnové vystoupily děti z MŠ z Jíloviště, celkem tam přišlo asi 70 návštěvníků. V Lišnici byl od 17 hod. koncert sboru Veroniky Kopecké, kostel pak byl otevřen až do 20 hod.
- 3. 6. obnovíme v Mníšku tradici eucharistického průvodu o slavnosti Těla a Krve Páně. Budeme dělat květinovou výzdobu venkovních kapliček. Pokud by se někdo chtěl zapojit, obraťte se, prosím, na paní Jiřku Ptáčkovou, která vše koordinuje.
- 5. 6. od 15 hod. bude děkovná mše sv. na závěr školního roku pro děti. Po mši sv. se budou na farní zahradě opékat buřty a můžeme si i zazpívat.
- 6. 7. uspořádá MC Oáza na farní zahradě od 13 do 17 hod. Trdloden. Od 17 hod. pak bude v kostele v Mníšku koncert studentského sboru z Anglie.
- 20. 7. bude tradiční Skalecká pouť. Hlavním celebrantem mše sv. od 10 hod. bude biskup Zdeněk Wasserbauer, pomocný biskup pražský, doprovodí ji Farní rodinná kapela Familion.
- 28. 9. se uskuteční farní pouť do Staré Boleslavi (výročí 1090 let od smrti sv. Václava). Bude pronajat autobus, takže je potřeba zjistit počet účastníků. Případné akce ve farnosti – stezka, jarmark atd. – budou přesunuty na neděli 29. září.
- Farní charita vybrala při postní sbírce 21 306,- Kč. Část byla určena pro Maršíkovy, část pro rodinu Kmoškových, zbytek byl věnován potřebným lidem na doporučení paní Jiřiny Ptáčkové.
- Farní rada projednávala žádost o účast většího počtu mužů při podávání Eucharistie při mši sv. Otec Jan chce touto službou pověřit dva muže z farnosti.
- Na žádost o častější podávání sv. přijímání pod obojí způsobou odpověděl otec Jan, že podle pokynů v Misálu je to povoleno pouze o velkých svátcích a slavnostních příležitostech, jako je například svěcení kněží, 1. svaté přijímání apod. Upozornil také na skutečnost, že v přijímání pod způsobou chleba – a to v každé částěčce – je přítomen celý Kristus.

Rok 1947

Každodenně v měsíci květnu konaly se májové pobožnosti. Zbožní farníci a ctitelé Královny Máje scházeli se, aby litaniami, modlitbou a zbožným zpěvem oslavovali naši dobrou Matku nebeskou. Radost z krásné pohody měsíce května byla však kalena obavami ze sucha, poněvadž již po celý duben a i nyní v květnu nezašlo a stále větry a slunce žár tvoří ze země suchopár. Rolníci s obavou pohlíží do budoucna a proto každý den navečer se i v našem kostelíčku při májové pobožnosti vznáší k trůnu Matky Boží vroucí prosebná píseň: *„Svatá Maria, přispěj nám, hojný deštěček vypros nám, svaž zemi vyprahlou, velice žíznivou. Tys naše Matička milostivá, vypros nám hojný déšť – ó Maria.*

Dne 1. června konána pouť na Svatou Horu u Příbrami. Účast byla velmi hojná – asi 350 osob. Jelo se autobusy a nákladními auty.

Jelikož mnoho farníků toužilo zase jednou navštívit všem věrným Čechům drahé místo pobytu sv. Václava a poklonit se Matce Boží Staroboleslavské, byl dne 13. července uspořádán poutní zájezd autobusem do Staré Boleslavi. Poutníků bylo šedesát a všichni vrátili se s radostným klidem a útěchou v duši, kterou si vyprosili u Matičky Boží.

Příští neděli nato, tj. 20. července prožíval Mníšek novou duchovní slavnost. Tento den odpoledne byly vystaveny v našem kostele ostatky svatého Vojtěcha, které na své cestě z Benešova do Berouna zavítaly ke krátkému pobytu do Mníšku. Velké zástupy občanstva z Mníšku a okolí očekávali příjezd ostatků tohoto svatého biskupa, našeho národního světce a mučedníka za víru Kristovu, a pak v hlubokém pohnutí sklonění před jeho lebkou, obnovili křestní slib, slibující žítí podle zásad sv. víry, kterou jejich biskup svatý Vojtěch tak neohroženě hlásal. Po mohutném slavnostním zapění

svatovojtěšské hymny „Hospodine ulituj nás“, byly ostatky uloženy opět do vyzdobeného auta a nastoupily se svým doprovodem další cestu přes Řevnice do Berouna.

Stále panující vedra a nedostatek dešťů vytvořily zoufalou situaci na našich řekách, jejichž koryta vysychají, takže kupř. jen na Berounce není v korytu žádné vody a ryby hromadně hynou. Jak oznamují naše noviny, je tato tíživá situace i jinde. Tak na horní Vltavě, Ohři a Labi voda rapidně ubývá. Na horním toku Vltavy přispívá k tomu ještě nepříznivě znečištěná voda z výkalů chemických továren, takže množství uhynulých ryb možno počítat na desítky, ne-li na stovky metrických centů. Toto katastrofální sucho těžce doléhá i na náš kraj. Starý kostelník při filiálním kostele Panny Marie v Kytíně pan František Vacíř za 45 let své kostelnické služby nepamatuje, aby jako letos, vyschla památná studánka pod kostelem za hlavním oltářem.



Metoděj nás nenechá v klidu

Moniko, když jsem se tě zeptala, zda bys byla ochotná říct pár slov o tvojí roli maminky, která zvládá péči o autistické dítě, bez váhání jsi přikývla. Přitom ne každý by měl odvahu otevřeně mluvit o tak náročné věci.

Myslím, že je potřeba o těchto věcech mluvit. Představit lidem našeho Metoděje, vysvětlit že je autista a že má proto svoje zvláštní chování. Lidé v kostele už ho znají, ví, o koho jde, ví jak na něj mluvit, reagovat, zvykli si dokonce i na to, že ruší při mši. Ale v širším okolí se pořád najde dost těch, kteří na něj přirozeně „koukají“, když se s ním dostanou do nepříjemného střetu – brání se, neví, co si myslet.

Tak proto má tento rozhovor pro mě smysl, když ho lidé budou víc znát, líp ho pak přijmou mezi sebe. Autismus není neznámý pojem, i v našem městě je lidí s touto diagnózou docela dost. Ale nejsou tolik vidět.

Přistěhovali jste se do Mníšku, když byl malý, dnes je v pubertě. Jak vzpomínáš na tuto dobu?

Šli jsme tenkrát na Pohádkovou cestu, kterou připravila Oáza. Začátek byl na obvyklém místě, u zámku, a při startu děti vítala Maruška Sadilová. Hned jak jsme přišli, Metoděj předvedl svoji obvyklou scénku, začal se válet po zemi. Maruška se zeptala, jak to, že tak zlobí a já jsem jí hned na rovinu řekla: Metoděj je autista, nezlobí, toto je jeho normální reakce, takhle to prostě je.

Ukázalo se, že to byl dobrý způsob, jak se s ním zařadit mezi ostatní, už jsme hned byli „doma“.

Když někdo neví, o co jde, a Metoděj na něj vyjede, je přirozené, že se dotyčný brání. Proto je dobře, když lidi o sobě navzájem vědí. A že si říkají třeba i to, co je trápí, svoje problémy...

Takový postoj je ale součástí vnitřního zrání, osobnostního vývoje.

Já jsem nikdy neměla problém veřejně říkat, co Metodějovi je, ale jestli myslíš mé smíření se s jeho diagnózou, to je samozřejmě cesta vnitřního vývoje. Ten nepřišel hned.

Třeba jsem ze začátku vůbec nenavštěvovala taková ta sdružení, kdy se schází maminky s podobně postiženými dětmi. Když už jsem měla volno, chtěla jsem řešit úplně jiná témata... Dlouho jsem proto nic podobného nevyhledávala, ale teď poslední rok jsem se chytla na Dobříši - tam takový spolek je a cítím se v něm dobře. Ale jak říkám, potřebovala jsem k tomu dojít, předtím jsem to nedokázala.

Ze začátku mi tenkrát pomohli lidé okolo - jednak nás od počátku podpořila naše rodina, pak jsme také měli velké štěstí, že jsme mohli už od začátku Metoděje umístit do autistické třídy ve školce. Jako zázrakem jsme se dostali ke dvěma učitelkám, které mně moc pomohly. Věděly, o co jde, neměla jsem před nimi pocit, že jako matka jsem selhala.

Ale vybavuju si, že tenkrát jsem znala také jednu rodinu, která se před svým okolím snažila zatajit, že mají chlapečka-autistu. Zpřetrhali všechny kamarádké vazby, přestali mluvit s lidmi okolo, začali dojíždět do strašně vzdálené školky. Ta maminka prostě nemohla jinak, byla úplně zablokovaná.

Dokáže vám Metoděj vrátit všechnu tu péči a lásku, co mu věnujete?

Ted' má těžší období. Ale ano, dokáže odplácet láskou. Přijde a má potřebu blízkosti, objetí a láskyplného dotyku a to nejen s rodiči, i s našimi staršími trojčaty. Takový dětský projev lásky. A sourozenci do toho jdou, dokáží mu tu jeho potřebu naplnit, znězní v tu chvíli. Normálně by se takhle nechovali, ale Metoděj to z nich dokáže prostě „vytáhnout“.

A dalším Metodějovým obohacením je to, že nás nenechá v klidu. Někdy je dost detektivní práce zjistit, co ho rozhodilo – třeba jinak položená věc na stole, nebo mu zapomeneme otočit kalendář. On si hned myslí, že se něco bude dít jinak než obvykle. A to ho dost znejistí.

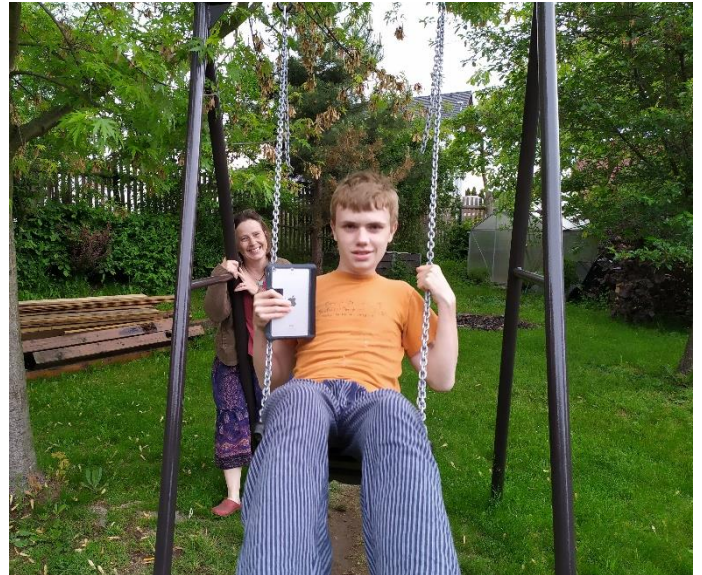
Přece jen je to život v lehkém stresu a poklusu...

Ano, těžké teď zkrátka je, že je dost agresivní. Od mala takový byl, ale dalo se to zvládnout. Když je v nepohodě, ubližuje lidem okolo, často dětem, a ty se ho bojí.

Takhle rozhozený bývá už i několikrát denně. Také jeho pobyt ve škole je omezený, zvládne už jen tři hodiny denně. Je to náročné. Často, když pro něj přijdu, jen poslouchám, co komu zas provedl.

Pevně doufám, že s odchodem puberty se to zlepší. Za rok mu končí škola, tak pro něj hledáme nějaké nové zařízení – nejspíš denní stacionář, což je problém - není místo. Jsme na „čekačkách“. Uvidíme, jak dál...

Karolína Peroutková



Monika Umlášková se svým mužem Petrem vychovávají trojčata Prokopa, Kláru a Markétu, dále Metoděje a Toníka. Žijí v Rymáni.

Věřím v jednoho Boha – Krédo

Každou neděli a o slavnostech následuje po čteních vyznání víry. Jeví se nám nyní jako docela logický prvek. Slyšeli jsme slovo Boží ve čteních, slyšeli jsme je v homilii a je na místě vyslovit své „ano“.

Kdo říká „věřím“, říká: „Přijímám to, v co věříme my.“ Společenství ve víře není možné bez společné řeči víry závazné pro všechny a sjednocující všechny v témž vyznání víry. Apoštolská církev již od počátku vyjadřovala a předávala svou vlastní víru v krátkých a pro všechny závazných formulích. Ale již velmi brzy církve také chtěla shrnout podstatu své víry do soustavně uspořádaných výtahů, určených hlavně čekatelům na křest.

Poprvé se „vyznání víry“ pronáší při křtu. „Symbol víry“ je především křestním symbolem. Protože se křest uděluje „ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“, jsou pravdy víry, vyznávané při křtu, seřazeny podle

svého vztahu ke třem osobám Nejsvětější Trojice. První část je věnována první božské Osobě a obdivuhodnému dílu stvoření; druhá je vyhrazena druhé božské Osobě a tajemství lidského vykoupení; třetí se zabývá třetí božskou Osobou, zdrojem a základem našeho posvěcení. To jsou tři části naší křestní pečeti. Podle přirovnání, kterého často užívali církevní otcové, jim říkáme *články*. Jako máme v našich údech určité klouby (články), které je rozlišují a člení, tak byly ve vyznání víry označeny jako články ty pravdy, které máme věřit obzvláště a způsobem jasně vymezeným.

Apoštolské vyznání víry, nazývá se tak proto, že je právem považováno za věrné shrnutí víry apoštolů. Je starobylým křestním vyznáním římské církve. Právě díky tomu se těší veliké vážnosti. *Nicejsko-cařihradské vyznání víry* odvozuje svou velikou vážnost ze skutečnosti, že je plodem

prvních dvou ekumenických koncilů (r. 325 a 381). Dodnes je společné všem východním i západním církvím.

„*Věřím v Boha*“, toto první tvrzení je také nejzákladnější. Celé vyznání mluví o Bohu, a mluví-li také o člověku a o světě, pak jen ve vztahu k Bohu. Všechny články vycházejí z prvního, právě tak jako příkázání Desatera jsou rozvinutím prvního. Ostatní články nám umožňují lépe poznávat Boha, jak se postupně zjevoval lidem.

Věřit v jediného Boha a milovat ho celým svým bytím znamená: *Poznávat jeho velikost a velebnost, žít v neustálém vzdávání díky, poznávat jednotu a pravou důstojnost všech lidí, správně užívat stvořených věcí, důvěřovat Bohu za všech okolností, i v protivenstvích.*

Jan Dlouhý

ROZHOVOR S JANEM TOMEČKEM

Ve farnosti nedávno skončil kurz Zacheus, který běžel ve dvou etapách po čtyřech měsících a zúčastnily se ho dvě skupiny farníků. O rozhovor jsem požádala Honzu Tomečka, který kurz absolvoval celý včetně jeho rekapitulace.

S jakým očekáváním jsi do kurzu vstupoval?



Překvapilo tě něco?

Témata kurzu Zacheus mě zaujala už pár let nazpátek, tenkrát jsem i pátral, kde je možnost se jej zúčastnit, takže když se naskytla tato možnost doma v Mníšku, nebylo nad čím přemýšlet. Doufal jsem, že si v některých tématech udělám jasno nebo alespoň jasněji,

ale jak to tak bývá, člověk někdy odešel spíše s dalšími otázkami, než s jasnou odpovědí.

Podle svědectví ostatních jsi nejpoctivěji plnil úkoly, které s sebou kurz přináší. Kolik času ti to zabralo?

To musím uvést na pravou míru, poctivě plnit úkoly se mi dařilo jen první polovinu kurzu, pak jsem nabral skluz, který jsem dodnes úplně nedohnal. Ale k otázce, autoři kurzu vědí, že člověk je tvor líný a bez kázně a tak u každého cvičení přesně uvádějí, v které části dne a jak dlouho se mu věnovat a hlavně, že vše je nutno naplánovat v diáři, nejlépe s upomínkou v mobilu. Když to zjednoduším, tak kurz předepisuje 7 cvičení na každé dva týdny, jedno cvičení standardně vyžaduje 15 minut ráno (modlitba, přečtení a promyšlení úkolu na daný den), následně jednou až třikrát přes den provést daný úkol (konkrétní modlitba, zamyšlení nebo čin) a před spaním 20 minut na rekapitulaci, přečtení souvisejícího biblického textu a modlitbu.

Co tě nejvíce oslovilo, niterně zasáhlo?

Asi hned první dvě témata ve mně dodnes pracují nejvíce. První je o radosti z tvoření, druhé o přispívání k obecnému dobru. Ne každou činnost dělám s radostí a ten příspěvek je také často s otazníkem. Důkladnější zpytování v tomto směru docela bolelo, na druhou stranu bez toho se člověk nepohne, takže jsem za to rád.

Přinesl kurz ve tvém životě nějakou změnu? A pokud ano, všimli si jí i ostatní?

Radikální a okamžitou změnu určitě ne, ale bylo tam zaseto spoustu semínek, která tu a tam vzklíčí. Jsou to i jednoduché a praktické věci, například se snažím zbavovat věcí, které nepoužívám (nejsou tedy k užítku, k obecnému dobru), snažím se pokud možno nenadávat na poměry/politiku/církev (to také není samo o sobě k ničemu dobré) apod. Pokud jde o okolí, tak té první čistky ve skřini si manželka všimla, jinak opravdu netuším.

Naplnil kurz tvoje očekávání?

Jak už jsem uvedl na začátku, dostal jsem spoustu odpovědí, spoustu nových otázek a spoustu materiálu, ke kterému se můžu vracet. Líbila se mi promyšlená struktura kurzu, podání přednášek Lád'ou Heryánem i sdílení s dalšími účastníky kurzu.

Komu bys ho doporučil a proč?

Já bych ho doporučil úplně všem, nenapadá mě, koho z toho vyjmout. Nejlépe povinně do škol! Téma poslední shrnující přednášky je „umění křesťanského života“, řekněte mi, kdo z vás by to nechtěl umět?

Za rozhovor děkuje Daniela Feltová

Kurz Zacheus se zrodil v prostředí Komunity Emmanuel ve Francii. Jeho cílem je proměna člověka prostřednictvím sociální nauky církve, která vychází z evangelia, z pasivního křesťana v učedníka Kristova, odpovědného za svět kolem sebe, z křesťana obsluhovaného v křesťana sloužícího.

Kurz se skládá z osmi přednášek v měsíčním rytmu. Posluchač pak dostane materiál pro práci na doma. Jeho úkolem je měsíc se zabývat předneseným tématem, přičemž se v polovině měsíce má sejit s ostatními účastníky ve skupině a výsledky práce konfrontovat. Práce spočívá v jednoduchých denních úkolech a modlitbách, které jsou dány úkolovými listy, a kterých je během měsíce asi patnáct.

Více na: <http://www.familia.cz/zacheus/>

Madeleine Delbrellová. Není svatá, ale v současnosti probíhá proces jejího blahorečení. Nevím, jestli mohu tvrdit, že je moje oblíbená, když jsem od ní četla jenom dvě knížky: Laická spiritualita a Člověk mezi vírou a ateismem. Již z názvů



těchto knížek je zřejmé, jak naléhavým a aktuálním problémům se Madeleine Delbrellová věnovala.

V první knížce promýšlí spiritualitu laiků – duchovní život všedního dne. Úloha laiků v církvi bylo důležité téma Druhého vatikánského koncilu a myšlenky i životní zkušenosti Delbrellové výrazně ovlivnily chápání této úlohy. Madeleine mluví o dvou cestách, na které nás Pán volá. „Od prvního hlásání evangelia bylo mnoho Kristových učedníků, kteří měli zůstat doma, zatímco jiní museli své domovy opustit – mnoho lidí vlastnilo poklidně svůj majetek, přijímalo Pána u svého stolu, a dokonce mu prokazovalo velké služby. Jiní však měli za úkol rozdat všechno chudým a pokračovat v cestě bez zajištění.“

Druhá cesta – řeholní život – byl vždy považován za životní stav, který umožňoval dokonalé spojení s Bohem, s jeho vůlí. Vyžadoval ticho a samotu jako klasické prostředky duchovního života. Ona uvažuje o tom, jak je možné důvěrné přebývání s Bohem v nejrůznějších povoláních a situacích každodenní skutečnosti. Například k požadavku ticha se vyjadřuje takto:

„Proč by měl být tichem vítr v korunách borovic či bouře na

moři, a nikoli rachot strojů v dílně, dunění vlaků na nádraží či hluk motorů na křižovatkách? Ve všech těchto případech jsou ve hře Boží zákony, je to šumění stvoření, které nás obklopuje. Proč by měl sytit naše ticho zpěv skřivana v poli, cvrčení

hmyzu v noci či bzučení včel v tymiánu a nikoli lidé na ulici, hlasy žen na tržišti či hlasy mužů v práci, smích dětí v zahradě a zpěv zaznívající z baru? Všechno je zvuk stvoření, které se blíží ke svému určení, to vše je ozvěna Božího domu, který je v pořádku či nepořádku. Všechno je jen signálem života, který se prolíná s naším životem.“

K požadavku samoty říká: „Skutečná samota nespočívá v nepřítomnosti lidí, ale v přítomnosti Boha. Vystavit svůj život tváří v tvář Bohu a odevzdat mu ho znamená vkročit na území, kde jsme každý sám. I v tom nejtěžším, nejvšednějším dni můžeme být oslněni všemi těmi občasnými setkáními tváří v tvář, která si z něho dokážeme odnést. Můžeme se radovat, že smíme pozvednout své oči ke Tvé tváři, když čekáme u sporáku, než zhoustne kaše, než někdo zvedne telefon, při čekání na autobus, během chůze do schodů, když jdeme do zahrady pro kvěťák. Všechny ty chvíle, kdy čekáme na manžela, přátele nebo děti, kteří se opozdili, jsou nabídkou od Tebe!“

A k poslušnosti, která nás „dovede k odumírání naší svévole“ píše:

„Museli bychom závidět našim bratřím řeholníkům, kdybychom sami nemohli tuto smrt prožívat, a to minutu za minutou. Naším věrným „představeným“ bývá souhra okolností našeho života. Nenechám ani chvilku výdechu. Naše „ano“ těmto výzvám, které je třeba vyslovit, následuje jedno po druhém. Pokud se však bez odporu podvolujeme okolnostem, zjišťujeme, že jsme až zázračně osvobozováni od sebe samých. Od časného rána na nás doléhají nejrůznější okolnosti. Může to být nečekaný telefonát, špatně fungující klíč, přeplněný autobus, spoj, který nám ujel před nosem nebo vynechal. Může to být soused na sedadle, který zabírá i kus našeho místa, nebo okenní tabule, která nám drnčí do ucha. Může to být soukolí našeho dne, úkol, na který se nabaluje spousta dalších, práce, kterou jsme si nevybrali, a přece ji museli udělat. Jestliže si zvykneme vzdávat se v tolika maličkostech své vůle, bude-li třeba, nebude už pro nás tak obtížné splnit vůli svého vedoucího, manžela, či rodičů.“

Že každý stav má svoji důležitost a je potřeba plnit jeho požadavky co nejsvědomitěji, je samozřejmě celý čas známo, ale aby někdo stav laiků bral tak vážně jako řeholi, jsem slyšela až od ní. Je to povzbudivé i zavazující.

Její druhé velké téma je evangelizace. Kdo z nás se nesetkal při evangelizaci – např. při snaze předat víru svým dětem – s řadou problémů? Madeleine je rozebírá, radí, upozorňuje na chyby, kterých se při tom dopouštíme, všechno na základě svých zkušeností.

Pocházela z úřednické rodiny z jihu Francie, byla jedinou dcerou. Zajímala se o literaturu, hudbu a umění, sama psala poezii. Odjela studovat filozofii do Paříže, zde ztratila víru, ale ve dvaceti se obrátila. S několika přítelkyněmi vytvořily komunitní společenství a přestěhovaly se do dělnické čtvrti na předměstí Paříže. Tam žila ve službě chudým až do konce života. Toto prostředí bylo téměř výlučně komunistické a ona se stala svědkem masivního rozvoje ateismu ve společnosti. Zamýšlela se nad jeho příčinami a možnostmi nápravy této situace. Proč došlo k opuštění víry v takovém měřítku, vidí Madeleine ve směřování víry a tzv. křesťanské mentality, tedy přejímanými postoji a zvyklostmi, které vypadají rozumně a slušně, ale když je neprožíváme, mizí. Prostředek nápravy vidí v evangelizaci. A podobně jako promýšlí spiritualitu laiků a spiritualitu řeholí, tak promýšlí úkol evangelizovat pro misionáře a pro laiky - těm říká „misionáři bez lodí“. Napsala na to téma další knížku (s názvem „Misionáři bez lodí“), kterou jsem ještě nečetla, ale evangelizace je důležité téma i v knížce „Člověk mezi vírou a ateismem“. Tyto misionáře čeká „...statický odchod, to jest odchod, který po nich paradoxně vyžaduje, aby prostě zůstali tam, kde jsou. Vědí, že jejich lodí může být rodný dům. Stanou se misionáři společenských vrstev, ve kterých se narodili. V pokorě spočinou jako pšenice v zemi, která je jim dána Prozřetelností, zemřou zde všemu lidskému a mezi lidmi se narodí pro všechno to, co je vůle Boží.“

O víře mluví jako o Božím daru: „dar poznávat, kým Bůh je,

dar jednat, jak si přeje, dar stvořeného a věčného života, dar stvoření a vtělení pro naši spásu. Jestliže nemáme smysl pro tento „Boží dar“, nemůžeme mít pochopení ani pro ateisty. Ateista se jen málokdy rozhodl, že pro něj Bůh neexistuje, ale že svět mu byl takto představen. „

Hodně se věnuje tématu „živé víry“, lásky, dobroty srdce, milosrdenství, protože v tom vidí nezbytné podmínky evangelizace.

„Živá víra v Boha se pozvolna zaměňuje za „rozumnost“ a místo života podle evangelijních ctností se snažíme být „slušnými lidmi“. Křesťan má svobodu měnit svá přesvědčení, ale pokud svá přesvědčení zaměňuje za víru, pak povinnosti, které z nich vyplývají už nejsou založeny na víře a zaničují. Víru nezničil šok způsobený setkáním s ateistickým prostředím, ale to, že víra, která se s ním pustila do boje, byla smísena s různými, pouze přirozenými přesvědčeními. V tomto boji pak byla přemožena zejména tam, kde nebyla živá, ale jen přejatá. Nesporná, nediskutovatelná víra se v ateistických prostředích stává diskutovatelnou, jakoby šlo o filozofický názor. Když o Bohu hovoříme, zkoumáme různé myšlenky, ale nesvědčíme o darované a přijaté lásce. Vyučování o víře nemůže být oddělené od hlásání evangelia a od svědectví života, od života, v němž existuje Bůh a kde život existuje skrze Boha.

Svým křtem vyměnil křesťan svoji svobodu za svobodu Kristovu. Je svobodný, protože Kristus je svrchovaně svobodný, ale už si nemůže vybrat:

- jiný „životní stav“ než ten Kristův
- jiné jednání, než Kristovo,
- jiné smýšlení, než Kristovo.

Takový je stav živé víry.

Víra je pro křesťana skutečností, kterou může jen přijmout. Onen životní stav znamená být Božím dítětem v Kristu spolu se všemi bratry, kteří jsou v Kristu. Před Bohem a před světem, v Bohu a ve světě je spolu s ostatními Kristem. Je úplným Kristem, Kristem-církví, s tím se nic nena-dělá.

Křesťan není před Bohem nějakým privilegovaným. On sám, stejně jako jiní lidé, náleží Bohu. Kristovo vykoupení nebylo svěřeno křesťanům jako nějakým dokonalým lidem, ale jako lidem, kteří o sobě vědí, že jsou hříšníky, kteří nazývají hřích jménem, snaží se mu vyhnout a uznávají, že konají zlé skutky. Vědí, že jsou zasaženi zlem jako ostatní lidé, a stejně jako ostatní jsou povoláni, aby z něho byli uzdraveni. Vědí, že jejich vlastním utrpením se ve světě dokončuje Kristovo vykoupení a rodí se jeho uzdravení.

Evangelium je novinou pro každého člověka, protože je zjevením toho, co by se člověk nemohl dozvědět, kdyby mu to Bůh neřekl. Je to zpráva, která se podobá objevu života, a ne filozofické dizertaci. Pod pojmem evangelizovat zde rozumím: říkat lidem, kteří to nevědí, kdo je Kristus, co říkal a co dělal, takovým způsobem, aby to věděli. Jedná se o lidi, kteří – ať už byli pokřtěni či nikoli – nebyli evangelizováni, takže nevědí, čemu věří ti, kdo jsou věřící.“

O církvi říká: „Církev je svatá skrze Krista, který se s ní zasnubuje. Církev je a vždy bude společenstvím hříšníků. Rozumím z toho, čemu mohu, a zbytek nechápu. Ale snažím se žít ne to, čemu rozumím, ale to, čemu vě-

řím. Pochopení mé víře nepomáhá, ale víra mi pomáhá k pochopení. Tento rozpor se odehrává ve mně, stejně jako v každém jiném údu církve. Církev – svatá zprostředkovatelka Ježíše Krista. Církev – společenství hříšníků mne vtahuje do proudu

svého života. Nemohu říci ani „ona“, ani „já“, ale pouze „my“:

Ježíš Kristus s ubohými hříšníky. Říci to „my“ znamená církev. Nes církev – a ona ponese tebe“

Naše rodina v poslední době velmi silně prožila a prožívá, jak „církev nese“. Děkuje.



Hanka Maršíková

Čím jsou pro mne Stopy?

Saša Merunková

Vyslovím-li slovo Stopy s velkým S, pak automaticky myslím na naše farní Stopy. Ano, nevnímám význam samotného slova, ale časopis Stopy jako „prostředek“, jehož pomocí se ještě více seznámí a stmelí farní rodina. Mnohokrát už jsme to ve Stopách napsali, že se setkáváme při nedělních mších a dalších farních akcích, ale blíž se neznáme. Stopy, doufám, nám pomáhají, stejně tak jako kafičko po mši.

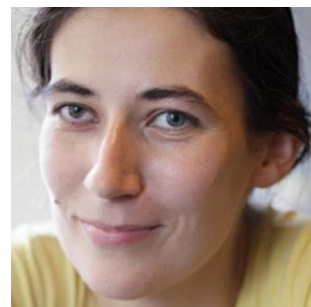
Zamyslím-li se nad samotným významem slova stopy v souvislosti s kostelem, jistěže musím vidět souvislost se synonymem slova otisk. A to pro mne znamená Ježíšův otisk, který pro nás na zemi zanechal. Nebyla jsem u zrodu farního časopisu, ale předpokládám, že zakladatele vedla ke zvolení názvu časopisu možná stejná myšlenka.



Karolína Peroutková

Před časem jsme otiskli ve Stopách kritický článek Vládi Nováka, což vyvolalo bouřlivou diskusi, kterou jsme v redakční radě ukončili prohlášením, že Stopy coby farní zpravodaj jsou především místem setkávání, kdy je důležité se navzájem poznat a upevnit v naší víře, nikoli rozdělovat kritikou.

Přiznám se, že od té doby ale hledám správnou míru mezi výše načrtnutými principy, a řekla jsem si, že mým úkolem bude hledat správnou míru – tedy psát texty, co ostatní povzbudí a zahřejí, a zároveň nebát se vyjádřit odlišný názor od většiny. Společné hledání východisek, diskuse – to má smysl.



Zdena Lacková

Stopy jsou pro mne vždy takovým milým zastavením času. Vrací mne do dob, kdy lidé nespěchali, víc si povídali, víc filosofovali o životě a v důvěře sdíleli své hodnoty a myšlenky. Je hezké jejich prostřednictvím poznávat ty, které v kostele jen vídám, zdravím, a tím to končí. Se Stopami se na chvíli ztiším, přečtu si něco o víře, o svatých a taky o Bohu zase jinak, než z oficiálních zdrojů. A to je prostě nenahraditelné.



Daniela Feltová

Stopy jsou pro mě:

- řetízkem příběhů, které se snaží spojit farní rodinu
- truhlou, do níž ukládáme věci staré i nové a sem tam i nějaký opravdový poklad
- štafetou, kterou jsem převzala a teď s ní běžím jako o závod, abych svému týmu pomohla k vítězství
- trhem, kam se chodí i s vlastní kůží, když je to potřeba
- výlohou, v níž můžeme vystavovat dílo Boží lásky v našich životech
- stopami Božích šlépějí mezi námi smrtelníky
- časopisem, na který se vždycky těším



MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA

Jezdíte-li ráno do práce pravidelným spojem, zjistíte, že cestujete se stále stejnými osobami. Ba co víc, že každý má už své nacvičené místo k sezení. Paní Pavla Schincke se mi dokonce jednou omlouvala, že moje místo zasedla! Paradox. Když jsem si uvědomila, že patří k naší farní rodině, hned mi autobus připadal méně neosobní. A tak vám také nabízím seznámení s další milou osobou z našeho kostela, ať se prostě lépe známe.

Pavla Schincke je z Ledče nad Sázavou, v Praze studovala a také se tam poznala se svým manželem. Když hledali klidné místo pro rodinný život, našli ho v Mníšku. Jak jinak, vždyť všechny cesty vedou do Mníšku ☺. A tady jsou její oblíbené modlitby: S paní Merunkovou se vídáváme ráno v autobuse. Neodmítla jsem, když mě jednou oslovila s návrhem, zda bych nechtěla přispět do její rubriky ve farních Stopách. Témata „Moje oblíbená modlitba a můj oblíbený recept“ mi připadala poměrně snadno uchopitelná. Jakmile jsem se ale začala nad danými tématy více zamýšlet, potvrdilo se mi známé úsloví: „zdání klame“. Jaká je vlastně moje oblíbená modlitba? Zdánlivě prostá

otázka, na kterou se mi těžko hledá odpověď.

Za svou oblíbenou modlitbu mohu bez váhání označit modlitbu všech modliteb Otče náš. Stejně tak jsou ale mými oblíbenými modlitbami Zdrávas Maria a Pod ochranu Tvou se utíkáme, které si pamatuji už z májových pobožností, na něž jsem od útlého dětství chodila s prababičkou, babičkou a s maminkou do kapličky v malé vsi, kde jsem vyrůstala. A nemohu nezpomenout na modlitbičku Andělíčku můj strážníčku. Jsou to všechno modlitby, které mě provází od dětství, k nimž se pojí mé vzpomínky a prožitky.

Text těchto nejznámějších modliteb je pro všechny stejný a přece je pro každého jiný, jako by byl vytvořený na míru každému z

nás. Podle konkrétního rozpoložení, v závislosti na prožitém dni mě při večerní modlitbě z těchto notoricky známých textů vždy osloví určitá pasáž a vybízí mě k zamyšlení a přehodnocení zážitků z uplynulého dne. V jakékoli situaci pro sebe člověk v těchto modlitbách neustále objevuje něco nového a podnětného, každý si z nich pro sebe můžeme odnést „to své“, co právě potřebuje.

Když večer těmito modlitbami s dětmi uzavíráme den, uvědomuji si, že by to měl být náš společný rozhovor s Pánem, na který se děti budou každý den těšit. S Boží pomocí bych chtěla předat svým dětem to, co jsem si i já odnesla ze svého domova, že modlitba nám je oporou v každé situaci.

Co ti v dospívání pomohlo přijmout víru za svou a co jsi oceňovala na přístupu svých rodičů?



Na tuto otázku mám jedinou odpověď: Mně osobně nejvíce pomohla moje rodina a farní rodina.

Moji rodiče nás vychovávali ve víře opravdu svědomitě a za to jsem jim vděčná. Obzvlášť za jejich prozíravost, že se jednou k otázkám víry budeme muset postavit sami za sebe. Ve farnosti, kde jsem vyrůstala, byli moji rodiče hodně aktivní a nás děti vedli

k tomu, abychom také přispěli tím, co umíme.

Život ve farnosti pro mě tehdy byl samozřejmostí. Zpívali jsme s kamarády v dětské scholi, pak ve "Velké" scholi, ve sboru, pořádali výlety, jezdili na farní tábory, ... bylo toho zkrátka mnoho. Zažívali jsme spoustu krásných věcí a navazovali velká přátelství. To už jsme byli mládež, plná nadšení a netušící, jak křehká teď může být víra, kterou v nás rodiče tak dlouho a se vši opatrností pěstovali.

Až teprve dnes si uvědomuji, jak důležitou roli to všechno sehrálo v mém životě. Čím více jsem totiž do farního společenství vkládala, tím více jsem zároveň získala. Právě všechna ta přátelství, vazby, ale i pocit zodpovědnosti vůči lidem, kteří mě jakkoliv podporovali, mi nedovolily, abych se v době pochybností jen tak snadno víry vzdala. Díky rodičům a farní rodině jsem mohla přijmout víru za svou.

Pavla Nováková

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

Paní Pavla Schincke má dvě malé děti a tak mne ani nepřekvapil výběr oblíbených jídel, které do Stop napsala:

Vařím od mala a ráda. Maminka je profesí kuchařka a cukrářka, takže jsem doma měla „odborný výcvik“. Měli jsme plnou knihovnu kuchařských knih a dodnes si vzpomínám, jak jsem si v nich každou volnou chvíli listovala, vybírala nové recepty a ty jsem pak zkoušela. Oblíbených jídel mám celou řadu, ani v tomto případě nejde vybrat jen jedno. Jsem „na sladké“ a proto jsem se vždycky těšila na pátek, kdy jsme doma mívali bezmasé, povětšinou sladké jídlo. Lívance, rýžový nákyp, kynuté buchty, buchtíčky se šodó, šusterky s mákem i ovocné knedlíky mám dodnes velmi ráda.

Červen je měsíc jahod, proto bych se chtěla podělit o recept na ovocné knedlíky s jahodami (nebo se švestkami).

Potřebujeme: 500g brambor (ne salátových) uvařených ve slupce nejlépe den předem a oloupaných, 500 g tvarohu (dvě kostky, ne z vaničky), 300 g hrubé mouky (někdy stačí méně), 2 vejce, špetka soli. Z najemno nastrouhaných brambor a ostatních

surovin rychle zpracujeme nelepivé těsto, z něj vyválíme váleček a krájíme kolečka cca 1 cm vysoká (šíři válečku přizpůsobíme velikosti ovoce, jen kolik je potřeba, abychom ovoce do těsta zabalili). Rychle balíme knedlíky, které vaříme v horké vodě cca 8-10 minut (ovoce nesmí nikde vykukovat, aby nepustilo šťávu, knedlík by se pak mohl snadno rozvařit). Podáváme hned teplé s nastrohaným tvrdým tvarohem, moučkovým cukrem a rozpuštěným máslem; švestkové knedlíky nejraději sypane mletým mákem a cukrem.

Výborné jsou i lívance s cukrem a skořicí a s miskou jahod rozdělaných se šlehačkou (to pro mě byla pochoutka, když jsem byla malá), nebo s jogurtem (lehčí a také dobrá varianta). Lívance zadělávám „od oka“, proto přidám recept na palačinky, které už léta děláme podle jedné maminičky kuchařky francouzských jídel.

Na těsto si připravíme 125 g hladké mouky, do které rozklepneme 3 celé vejce, přisypeme 60 g cukru a ½ lžičky soli, postupně

přiléváme 500 ml mléka a 2 lžíce rozpuštěného másla (nebo oleje) a vše promícháme do hladkého těsta. Těsto necháme alespoň hodinu odpočinout v chladu. Smažíme na rozpálené pánvi, kterou vytíráme kouskem chleba namočeným v oleji. Potřebné množství těsta, aby výsledná palačinka byla pěkně tenká, rychle rozetřeme lžátkou (moje varianta), nebo mimo plotnu rozlijeme krouživým pohybem s pánví (podle kuchařky). Upečené palačinky, pokud je hned nepodáváme, je dobré uchovat teplé v míse přiklopené poklicí, posazené nad hrncem s horkou vodou. Děti palačinky milují s rozpuštěnou čokoládou a šlehačkou nebo s jahodovým džemem, ozdobené čerstvým ovocem.



Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková, p. Jan Dlouhý
Grafická úprava: Šimon Horyna